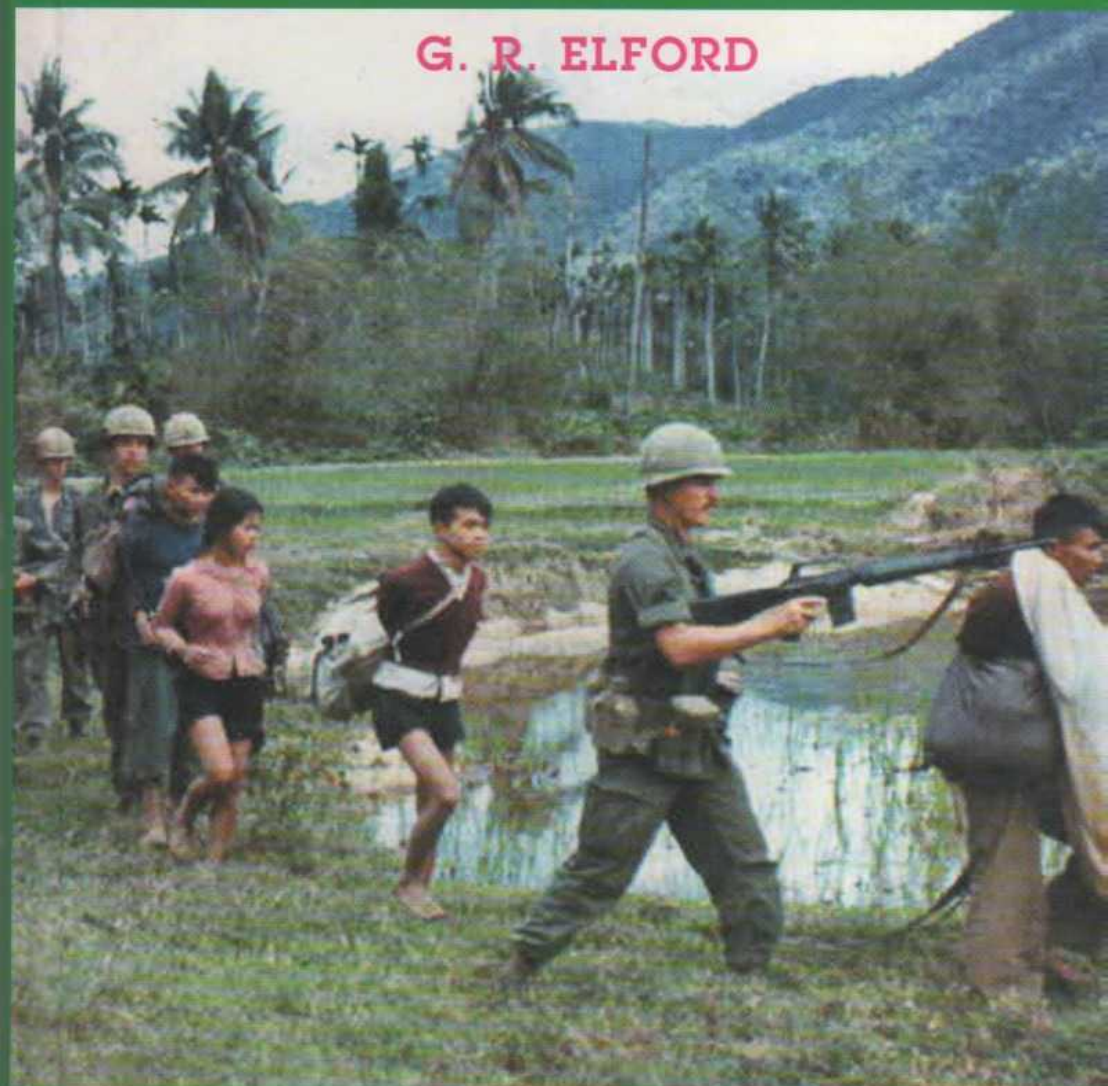

ĎÁBELSKÁ GARDA 3

VÁLKA BEZ PRAVIDEL

G. R. ELFORD

Militaria

George Robert Elford

VÁLKA
BEZ PRAVIDEL
ĎÁBELSKÁ GARDA III

Copyright © 1991 by George Robert Elford
Translation © 2008 by Jiří Dolanský
Copyright © for Czech Edition Elka Press

ISBN 978-80-87057-03-2

OBSAH

ČÁST PRVNÍ Cíl: Severní Vietnam

1	Cíl: Severní Vietnam	13
2	Osvobození Tuc Dauna	27
3	Filmařský tým Mosfilmu	39
4	Jestřábí hnízdo	51
5	Nájezdy na hanojskou dálnici	60
6	Pumy pro Vinh	67
7	Operace Lavina	72
8	Morozov a Glinka	81
9	Zřícení Jestřába a záchranná akce	86
10	Odražení	97
11	Rudý elitní střelec	105
12	Ústup bojem	113

ČÁST DRUHÁ: Prach a popel

13	Podzemní chodby u Phu Hoa	127
14	Nepřímý úder	135
15	Protiútok u Hue	150
16	<i>Dies irae</i>	169
17	Plamenometné peklo	178
18	Návrat Američanů	187
19	Lewisit	195
20	Prach a popel	209
21	Útok obojživelných vozidel	215
22	Připravujeme past	225
23	Rekviem za hanojského generála	235
24	Krátká intermezza	244
25	Monzunová ofenzíva	255

UÁLKA BEZ PRAVIDEL

Ať jsme byli doma, nebo v divočině, pořádali jsme pravidelné týdenní porady velení, na kterých jsme probírali nadcházející operace proti Severovietnamcům a jejich spojencům z Vietkongu. Tahle nekonečná válka pokračovala ve vesnicích, v horách i v údolích, avšak i když naše Komando smrti vládlo impozantní útočnou silou, nebylo určeno k tomu, aby dobyté území udrželo. Tyto územní zisky byly, jako politické záležitosti, předávány saigonské administrativě. Stále ještě nezkušené jihovietnamské jednotky však naprosto nebyly schopné čelit v boji zoceleným partyzánům Vietkongu, natož pravidelné severovietnamské armádě. Pár dní po našem odchodu se rudí obvykle vrátili, zahnali vystrašenou posádku a znovu svá vojenská zařízení vybudovali. Pak se *Task Force-G* vracela a nepřátelskou základnu zničila a tahle stupidní hra na kočku a myš se k naší poněkud otupující radosti neustále opakovala; byl to druh vyhlazovací, opotřebovávající války, v níž se jazýček vah pomalu nakláněl na stranu nepřítele. Hanoj mohla tisícovou ztrátu nahradit během deseti dnů. Pro nás by ztráta dvaceti mužů znamenala pohromu.

Během naší poslední velitelské porady jsem vyslechl řadu lákavých návrhů, jak bychom v nadcházejících týdnech mohli Hanoji zatápnět. Všechny musely mého živého až lehkomyšlného zástupce Ericha Schulzeho nudit, protože málem usnul. Když jsem ho svým přímým oslovením prudce přivedl k plnému vědomí, potlačil zívnutí a zabručel: „A co kdybychom pro změnu provedli něco vzrušujícího? Co takhle rozpoutat peklo přímo v Severním Vietnamu?“

Tato kniha je věnována žijícím i padlým
hrdinům ozbrojených sil Spojených států,
kteří bojovali v pekelné vietnamské válce,
avšak vítězství jim nebylo dopřáno.

ERICH SCHULZE

ČÁST PRVNÍ

**ČÍL:
SEVERNÍ VIETNAM**

I. CÍL: SEVERNÍ VIETNAM

Třicet kilometrů může na mapě představovat čárka dlouhá jeden a čtvrt centimetru. Pro muže z *Task Force-G* taková čárka znamenala padesát tisíc namáhavých kroků, neboli celodenní pochod jednotvárným terénem.

Vzdálenost mezi naším táborem a dva půl tisíce metrů vysokým vrcholem Pu Xai na hranici mezi Severním Vietnamem a Laosem byla zhruba devět set kilometrů – dva a půl milionu kroků, neboli přinejmenším dvouměsíční pochod. Byla to určitě naše nejdelší výprava nepřátelským územím.

Nepřítel nás nazval Komando smrti, což pro nás byla zasloužená pocta. Naše heslo bylo: Bomba za bombu, kulka za kulku a smrt za smrt.

Rádi jsme se považovali za moderní obdobu římské legie, protože jsme většinou pochodovali jako Caesarovi vojáci před tisícem let. Z historických knih jsme se dozvěděli, že se římské legie běžně přesouvaly z Milána do Belgie, víceméně na stejnou vzdálenost, za tři až čtyři týdny. Caesarovi muži však šli zpacifikovanými provinciemi a po dobře udržovaných cestách. Naše stezky protínaly nepřátelská území plná ozbrojených nepřátel, s hojností panenské džungle a obtížně dostupných vrcholů, ostnatých křovin a všudypřítomných popínavých rostlin, potůčků, struh a bažin. Někdy jsme museli i celodenní postup o osm kilometrů považovat za úspěch.

Možnost navrátit se občas na naše staré známé stezky nám nepřišla žádnou výhodou, jedině že jsme věděli, co máme před sebou. Opuštěné stezky v džungli nikdy dlouho nevydrží.

Nutnost pohybovat se v absolutním utajení vždy proměnila naše

výpravy v dlouhotrvající, vleklé záležitosti. Zkušenost nás naučila, že nejen úspěch, ale sama naše existence závisí na tom, jestli zůstaneme utajení. Po odchodu našeho dřívějšího francouzského velitele, generála Simona Houssonga, jsme nikomu nedůvěřovali, a ze všeho nejméně našemu formálnímu jihovietnamskému veliteli, jehož „rozkazy“ jsem oficiálně přijímal, ale nikdy nevykonával. Pokaždé jsem je házel do koše, hned jak jsem je dostal.

Naši saigonští „nadřízení“ nám předepisovali cesty, kterým jsme se opatrně vyhýbali, a vybírali cíle, které jsme vždycky obcházeli. Jihovietnamský generální štáb jsme považovali za jen o trochu méně nebezpečný než jeho severovietnamský protějšek. Po odchodu Francouzů z Indočíny se naprosto záhadně najednou vynořila spousta vysokých důstojníků; majoři, podplukovníci, plukovníci a generálové, které jsme navzdory našemu dlouhému pobytu v zemi neznali. Jedinou výjimkou byl plukovník, který sloužil, když jsem ho naposledy v roce 1954 viděl, jako inspektor místní dopravní policie. Ostatní, najednou v nejvyšších funkcích, mohli přijít z Marsu, pokud nám bylo známo, protože ani rafinovaná tykadla Karla Stahnkeho, vycvičená gestapem, nedokázala najít jediné svědectví jejich dřívějšího služebního postupu. Nevěděli jsme, kdo jsou, zato jsme však věděli, že náš nepřítel nikdy nespí. Hanoj měla oči a uši všude na jihu a podle mne jihovietnamská armáda nebyla výjimkou.

Během našich výprav jsme používali vysílačky téměř výhradně, jen když jsme oznamovali do Saigonu naši pozici a cíle. Označovali jsme přitom místa mnoho kilometrů vzdálená od naší skutečné pozice a cíle, kterým jsme se chtěli zdaleka vyhnout. Úspěšné operace (které Saigon neustále nazýval „drtivým vítězstvím“, i když třeba šlo jen o likvidaci skupiny severovietnamských kuliů budujících cestu džunglí) jsme hlásili se zpožděním nejméně pěti dnů, když už naše komando bylo na míle daleko od místa akce, pěkně „ztracené“ v horách.

Účinný kontakt jsme udržovali jen se Stahnkeho „soukromým gestapem“ a s piloty našich motorových kluzáků vyrobených v USA – *Tichých jestřábů*.

Když jsme používali vysílačky, mluvili jsme v kódech a německy, ale takové spojení jsme navazovali jen velmi zřídka a málokdy trvalo déle než pět minut.

Ať jsme byli doma, nebo v divočině, pořádali jsme pravidelné týdenní porady velení, na kterých jsme probírali nadcházející operace proti Severovietnamcům a jejich spojencům z Vietkongu, kteří

začínali být stále aktivnější v řadě operačních zón v Jižním Vietnamu, včetně významných měst. Tahle nekonečná válka pokračovala ve vesnicích, v horách i v údolích, avšak i když naše Komando smrti vládlo impozantní útočnou silou, nebylo určeno k tomu, aby dobyté území udrželo. Tyto územní zisky byly, jako politické záležitosti, předávány saigonské administrativě. Stále ještě nezkušené jihovietnamské jednotky však naprosto nebyly schopné čelit v boji zoceleným partyzánům Vietkongu, natož pravidelné severovietnamské armádě. Pár dní po našem odchodu se rudí obvykle vrátili, zahrnali vystrašenou posádku a znovu svá vojenská zařízení vybudovali. Pak se obvykle *Task Force-G* vracela a nepřátelskou základnu zničila a tahle stupidní hra na kočku a myš se k naší poněkud otupující radosti neustále opakovala; byl to druh vyhlazovací, opotřebovací války, v níž se jazýček vah pomalu nakláněl na stranu nepřítel. Hanoj mohla tisícovou ztrátu nahradit během deseti dnů. Pro nás by ztráta dvaceti mužů znamenala pohromu. Naše Komando smrti se skládalo z německých válečných veteránů s mnohaletou zkušeností ve Vietnamu a žádný nováček je nemohl snadno nahradit. Ještě dnes jsem pevně přesvědčen, že bojovníci proti partyzánům, u kterých se předpokládá, že budou operovat v džunglích a bažinách, nemohou být vycvičeni jinak než v poli, bojem, při němž se nováček buď naučí přežít, nebo při jednom z prvních střetnutí s nepřítelem padne.

Během naší poslední velitelské porady jsem vyslechl řadu lákavých návrhů, jak bychom v nadcházejících týdnech mohli Hanoji zatápnět. Všechny musely mého živého až lehkomyšlného zástupce Ericha Schulzeho nudit, protože málem usnul. Když jsem ho svým přímým oslovením prudce přivedl k plnému vědomí, potlačil zívnutí a zabručel: „A co kdybychom pro změnu provedli něco vzrušujícího? Co takhle rozpoutat peklo přímo v Severním Vietnamu?“

Erichův návrh nikoho nepřekvapil. Už několik týdnů jsme ho čekali, protože Erich se v pravidelných intervalech o takovém absurdním plánu v náznacích zmiňoval. Takže jsem mu prostě řekl, že to je stará, obehnaná písnička, záležitost, která převyšuje naše možnosti a je zcela neproveditelná.

„Co kdybys toho nechal a přišel s něčím realistickým?“ navrhl jsem mírným tónem.

Rozzářily se mu oči. „Ale tentokrát je v tom velký rozdíl, Hansi,“ trval na svém. V jeho slovech byla jistá naléhavost, skrytá vášeň. „Máme proveditelný plán!“

„Kdo to je, *my*?“ zeptal jsem se s důrazem na poslední slovo.

„Krebitz a Riedl – a já,“ zahřímal. Pak dodal, jaksi nádvkem: „Taky můžeš připočíst Stolze, Steinnera a Altreitera.“

„Pěkné spiknutí...“

„Proti Otci Ho.“

Vrhl jsem tázavý pohled na Krebitze. Ten přikývl. Stolz se jen zašklebil a rozhodil ruce. Na Riedlově tváři jsem zaznamenal podobný výraz souhlasu. Sklonil jsem se před tou většinou a znovu jsem se obrátil k Schulzemu.

„*Also, schiess los*,“ pobídl jsem ho. „Kde chceš udeřit?“

Erich se narovnal. „Po celém severu. Žádné přesně stanovené cíle,“ odpověděl s odzbrojující prostotou. „Měli bychom prostě rozpoutat peklo přímo v ráji Otce Ho. Konec konců, cesty a stezky tam známe.“

V tichém protestu jsem zakroutil hlavou. „Doufal jsem, že mi poskytneš víc než tenhle nekonkrétní návrh, Erichu. Aby *Task Force-G* mohla podnikat nájezdy na Severní Vietnam s nějakou účinností, musela by mít základnu v severním Laosu, blízko hranic, velmi dobře vybavenou a velmi dobře skrytou.“

„Rudolf ví, kde bychom se měli usadit.“

Otočil jsem se ke Krebitzovi. „Ano?“

Přikývl a vstal. „Existuje jedno vhodné místo, Hansi.“ Obešel stůl a zamířil k nástěnné mapě. Sebral ukazovátka a to místo označil.

„Zrovna tady. Pod Pu Xai. Plošina v nadmořské výšce tisíc pět set metrů.“ Slova z něj padala jedno po druhém jako oblázky. „Hustě zarostlá. Obtížně přístupná, ale dá se snadno ubránit. Dokonce by tam mohla být krátká přistávací dráha pro kluzáky.“

„Uvažujete také o leteckých úderech?“

„A proč ne?“ poprvé se do diskuse vmísil Escher. „Naši *Tiší jesťřábi* plachtí jako duchové a mohou udeřit bez varování. Rudí nemají radary, které by mohly ty neobvyklé stroje ze dřeva a plachtoviny objevit.“

V tu chvíli už moji druzi roznítily můj zájem, a tak jsem se připojil ke Krebitzovi u mapy, právě v momentě, kdy do místnosti vstoupili Jeff Robertson (který si za své oblékání a vznešený vzhled vysloužil přezdívku Hrabě z CIA) a seržant Joe Starr.

„Nějaký problém?“ zeptal se Robertson, když nás uviděl zkoumat mapu Severního Vietnamu.

„Chystáme se rozpoutat peklo na severu,“ odpověděl rezolutně Schulze. „Posaďte se.“

Američané se posadili. Krebitz se znovu otočil k mapě.

„Pu Xai je jen dvě stě padesát kilometrů vzdálené od tuctu významných cílů na pobřeží,“ vysvětloval se znalostí věci. „Armádní a logistické základny, sklady, přístavní zařízení, dočasné sklady paliva, různá průmyslová zařízení... Je tam také mnoho významných cílů položených mnohem blíž – určitě v dosahu našich kluzáků – a mnoho cílů je možné napadnout po zemi.“

„Tu oblast dobře známe,“ připomněl mi vemlouvavým tónem Altreiter. „To je velká výhoda.“

„Ty jsi taky pro?“

„Sicher, Hansi,“ odpověděl bez zaváhání. „Myslím, že bychom měli přenést kus téhle špinavé války zpátky Otci Ho až na zápraží.“

„Jasně,“ souhlasil Schulze. „Je tak zaujatý podněcováním nepokojů na jihu, že zanedbává svou vlastní hranici na severu.“

„A ta je prakticky nechráněná,“ dodal Steiner.

„Pravda,“ souhlasil Krebitz.

Pozoroval jsem své odvážné a iniciativní společníky s obdivem. Byli plní vitality a bojového ducha a připravení zdolat i nemožné, já jsem však také věděl, že v podstatě trpěli pocitem marnosti z pomalého, avšak neúprosného postupu komunistů na jih. Šlo o taktiku tří kroky kupředu a dva zpátky, které jsme nemohli kvůli nedostatku zdrojů čelit.

„Vzpomeňte si, prosím, že Hanoj má základny po obou stranách laoské hranice,“ připomněl jsem jim klidným tónem. „Také tam jsou tlupy Pathet Laa.“

Krebitz sraštil horní ret a máchl rukou v pohrdavém gestu.

„Tlupy obyčejných banditů,“ poznamenal opovržlivě. „Chabě ozbrojené a špatně vycvičené.“

„To se v budoucnosti může změnit.“

„Ve velmi vzdálené budoucnosti,“ řekl pohrdavě Erich.

Otočil jsem se k našim Američanům, kteří poslouchali s patrným zájmem. „Co si o tom nápadu myslíš, Jeffe?“

Hrabě z CIA rozhodil rukama. „Pár výletů do ráje Otce Ho by mohlo být velice poučných, Hansi,“ odpověděl s úšklebkem. „Společnost východoasijské záležitosti velice zajímají.“

Otočil jsem se ke Starrovi.

„Mne by ses ani nemusel ptát, šéfe – jen mi dej vědět pár hodin předem.“

Zasmál jsem se. „Proč?“

„Na nezbytnou přípravu nohou. K Pu Xai to bude dlouhý pochod.“

„Jen šest set mil, Joe,“ ozval se chraptivě Schulze. „To já jsem v Rusku absolvoval delší pochody.“

„Prdlajs jsi absolvoval,“ odsekl Starr. „Pokaždé ses vezl ve svém tanku.“

„Jistě – pokud měl palivo,“ vtipně mu odpověděl Krebitz.

Suoi a Noi rezolutně odmítly zůstat tak dlouho doma a Erika Pfirstenhammerová mi vlídně připomněla, že je lékařka a že by náš doktor, Kurt Zeisl, mohl její pomoc v nadcházejících měsících potřebovat.

Objal jsem ji a docela důrazně jsem se zeptal: „Je to jediný důvod, proč chceš jít s námi?“

„Ty dobře víš, že není,“ zašeptala mi do ucha.

„Bude to dlouhý výlet, Eriko.“

„Nezdá se mi, že by si s tím Suoi a Noi dělaly hlavu...“

„Jsou na dlouhé pochody zvyklé. Kdysi, už je to dávno, byla Noi u partyzánů a pochodovala s Viet Minhem.“

Erika přikývla. „Ona se mi s tím svěřila. Byla zdravotní sestra – a milovala mého bratra.“

„Karl se s ní chtěl oženit.“

„Jsem ráda, že je teď Helmutovou ženou,“ řekla upřímně, pak zvedla oči a usmála se. „Stejně nejsem o nic slabší než Suoi nebo Noi. Doma jsem pravidelně běhala a často jsem hrála tenis.“

„Takže jsi pevně rozhodnutá jít s námi?“

„Jsem.“

„Budeš muset dodržovat určitá pravidla, Eriko, a poslouchat rozkazy jako všichni ostatní.“

Usmála se a řízně mi zasalutovala.

„Ano, pane.“

Zabralo nám dvacet dní, než jsme dorazili na hřeben nad údolím řeky Srépok s mostem a strážním domkem, místem našeho předchozího vítězství. Tady jsme se před sedmi měsíci seznámili se seržantem Tuc Daunem, jehož spolupráce nám umožnila zničit dva důležité severovietnamské konvoje.

Než *Task Force-G* dorazila k příkrým útesům nad řekou, sledovala pět dní naši starou stezku džunglí podél kambodžské hranice. Nebyla to lehká cesta. Stezka, kterou jsme prosekali před pěti měsíci, byla sice ještě viditelná, avšak již byla zarostlá propletenými popínavými rostlinami a orobincem. Přesto jsme dali přednost po-

hybu po známé trase. Uvnitř hustého porostu byla viditelnost tak na pár metrů. Naráželi jsme na slony a také jsme vyplašili tucet bugarů, žlutočerně pruhovaných jedovatých hadů, během dne plachých, avšak agresivních v noci. Krebitz, skvělý průkopník, nás vedl přímo k našemu starému táboru, kde bylo mezi začernělými valouny ještě možné rozeznat popel z našich ohňů. V jistém smyslu to bylo jako přijít po dlouhé nepřítomnosti domů.

Po krátkém odpočinku a svačině odešli Krebitz s Altreiterem na průzkum údolí s Ho Či Minovou stezkou. Namířili si to přímo k známé pyramidovité hromadě balvanů asi tři sta metrů za kambodžskou strážnici, kde kdysi *Gruppe Drei* sestoupila k řece Srépok.

Naši průzkumníci se vrátili za tři hodiny s párem banditů – Rudých Khmerů – zjevně již zpracovaných, o čemž svědčily jejich nupché oči a rty.

„Daun už tady není,“ hlásil mrzutě Krebitz. „Zatkli ho a odsoudili na deset let nucených prací... Ale vím, kde ho drží.“

„Jak to?“

Máchl rukou směrem k zajatcům. „Byli rozumní.“

„Tak kde tedy je?“ zeptal se Riedl. „Někde na dosah?“

Krebitz přikývl. „Ve vězení v Lomphat.“

„Měli bychom mu pomoci,“ řekl podmračený Schulze. „Sedět deset let za to, že nám pomohl vypálit Hanoji rybník, to je sakra dlouhá doba. Soudce, který ho odsoudil, musí být pěkný hajzl a ne kambodžský vlastenec.“

„Doufám, že Daun zná jeho jméno a adresu,“ zaškaredil se Steiner. „Neměl bych nic proti tomu, kdybychom ho poctili zdvořilostní návštěvou.“ Pak se zeptal Krebitze. „Poslyš, Rudy, už jsi někdy věšel soudce?“

Krebitz pokrčil rameny a prohlásil: „Všechno musí být jednou poprvé.“

Obrátil jsem se na něj s dotazem: „Víš něco o vnitřním uspořádání té věznice?“

Konspirativně na mne zamrkal. „Jasně.“ Pak rozložil pomačkaný kousek papíru. „Půdorys.“

„Jak jsi k němu přišel?“

„Říkal jsem ti, že naši zajatci byli velmi rozumní... Jeden z nich tam deset měsíců seděl za krádež.“

„A teď je z něj skvělý komunistický vlastenec,“ poznamenal zhnušeně Starr.

Schulze se zachechtal. „Byl to skvělý komunistický vlastenec...“

Až do teď. Asi by to bylo obtížné provolávat slávu Marxovi a Leninovi s bajonetem v krku.“ Máchl rukou směrem k zasmušilým zajatcům. „Chceš je vyslyšet, Hansi?“

„Proč? Krebitz už to udělal.“

Erich ukázal prstem na Altreitera. „Ženevské konvence. Interpretace *Task Force-G*. Standardní postup... Dobře, Horste – vezmi ty chlapíky na procházku... Někam stranou od našich děvčat.“

Zajatci byli eskortováni na křovím pokrytý převis, zlikvidování bajonety a těla svržena do propasti.

„Měl bys být oblíbený mezi místními supy,“ poznamenal seržant Starr, když zpozoroval Stolze, který se zrovna vynořil ze křoví a čistil si bodák.

„Aspoň někdo nás má v oblibě,“ odpověděl lhotejně náš vyčouhlý Sasík. „Během války jsem byl řidič tanku.“

„Já vím,“ přikývl Starr. „Ale jaké to je, probodávat lidi bajonetem?“

Stolze jeho otázka ani v nejmenším nevyvedla z míry. „Proč se ptáš? Vždyť jsi byl v komandu námořní pěchoty, Joe... To jsi nikdy nepodřízl krk nějakému Japonci?“

„Ale jistě – v boji... Probodnout zajatce, svázané a s ústy zacpanými roubíkem, to je něco jiného.“

„Je to odpor, vid’?“

„No, neřekl bych, že je to zábavné.“

Stolz pokrčil rameny. „Zvykneš si, Joe... My tyhle komoušský sračky nepovažujeme za lidi.“

Řekl jsem si, že je nejvyšší čas tenhle nevhodný rozhovor přerušit.

„Erichu, myslím, že byste si s Rudolfem a Juliem měli sednout a připravit nájezd na to vězení... Jakmile Tuc Dauna osvobodíme, mohli bychom se přesunout směrem k Moc Den, aby to vypadalo, že se vracíme do Vietnamu.“

V Krebitzových chytrých očích se zablýsklo. „Možná ani nebudeme muset to vězení přepadnout,“ prohlásil ležérně. „Každý den ráno odvádějí vězně na práci k asi tři kilometry vzdálenému zavlažovacím kanálu.“

„Tím lépe,“ řekl jsem a rázně jsem obrátil pozornost na naléhavější záležitosti. „A teď, co se strážníci a s mostem?“

„Všechno ovládá Vietkong a Rudí Khmerové.“

„Žádní příslušníci pravidelné kambodžské armády?“

Krebitz zakroutil hlavou. „Mám dojem, že těm už komunisti nedůvěřují, Hansi.“

„Kolik partyzánů?“

„Asi padesát.“

„A co vysílačky ve strážnici?“

„Antény jsou pořád vztyčeny.“

„Budeš je muset vyřadit, než spustíme palbu.“

„To by nemělo být těžké.“

Schulze nám vskočil do řeči. „Kolik mužů potřebuješ, Rudy?“

„Měla by stačit *Gruppe Drei*.“

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Připravte útok za svítání.“

„Přesně to jsem měl na mysli, Hansi.“

Později, když jsme byli sami, zeptal se mě Hrabě z CIA: „Poslyš, Hansi – za všechny ty roky ve Vietnamu, kolik zajatců jste ve skutečnosti ušetřili?“

„Od roku 1946? Snad padesát...“

„Jednou z nich byla Riedlova žena...“

„Pravda – ale Noi byla zdravotní sestra.“

Tázavě se na mne podíval. „A kolik jste jich, ehm, eliminovali?“

„Nemám ponětí, Jeffe – spoustu. Na to by ses měl zeptat Stahnkeho. Ten se stará o naše záznamy a dokumenty.“

„Jen jsem zvědavý,“ naléhal Robertson. „Řekni mi jen přibližný počet.“

„Kdybych ti řekl, že jsme připravili generála Giapa o tučet praporů, byl by to dobrý odhad, Jeffe.“

Robertson tiše hvízdal.

„Kolik vojáků má takový prapor rudých?“

„Nemají nějaké standardní stavy. Někdy jen šest set, někdy tisíc... Rudí si velice zakládají na velmi působivých vojenských pojmenováních, jako jsou prapory, pluky, divize. Často se taková hanojská divize skládá jen z pěti tisíc opičáků.“

„Stejně je to dost velké zoo,“ vpadl nám do rozhovoru Schulze. „Obvykle přezásobené dělostřelectvem.“

„Ano... Ti malí skřeti si rádi hrají s velkými děly,“ dodal jsem.

„A když je to nutné, dokážou je dotáhnout na dost neuvěřitelná místa.“

Robertson zdvihl bradu. „Jako u Dien Bien Phu?“ zeptal se.

Schulze si pobaveně, ale poněkud zahořkle odfrknul.

„Dien Bien Phu,“ řekl celý zakaboněný. „To je asi jediné vítězství, kterým se Giap může pyšnit. Nezvítězil proto, že by byl nějak zvlášť chytrý, ale protože ti francouzští generálové byli takoví idioti... Artilerii rudých vidíme na absurdních místech docela rádi, když totiž jsou ti opičáci nuceni ustoupit, zůstávají jejich děla tam, kde jsou,

protože se nedají lehce přesunout. A my pak z nich můžeme vytřískat duši granáty z jejich vlastních houfnic.“

„Bohužel jste tam tehdy nebyli,“ řekl Američan, aby ho popíchl.

„Houby bohužel!“ vyštěkl Erich. „Náš prapor by byl úplně zničen spolu s ostatními. My jsme nikdy nebyli zaměřeni na zákopovou válku.“

Naši *Kameraden* se vždycky k Suoi, Noi a Erice chovali zdvořile a nikdy by v jejich přítomnosti sprostě nezakleli, ani by za jejich zády neutrousili nějaké uštěpačné poznámky. Za tohle jsem jim byl skutečně vděčný. A pokaždé, když jsme se na noc utábořili, vztyčila *Gruppe Drei* v uctivé vzdálenosti od míst, kde vojáci na noc uléhali ke spánku, pro dívky tři stany, přičemž i mezi nimi byly vždy slušné mezery. Na obvodu úseku, kde tyto stany stály, Krebitz vždycky umístil své nejlépe vybavené strážné.

Každé ráno naše dívky našly improvizované zařízení, kde se mohly umýt, s připravenou horkou vodou. Vojáci se snažili ze všech sil, aby život našich „andílků“ udělali tak pohodlným, jak to jen za daných podmínek šlo.

Kolem pěti hodin ráno sebrala *Gruppe Drei* své vybavení a po našem tradičním přání štěstí, *Hals und Beinbruch*, Krebitz a Steiner vyrazili. *Gruppe Drei* pomocí lan s uzly a kotev sestoupila do údolí a vojáci se rozmístili ve vysokých křovinách dvě stě metrů za strážnicí. Steiner shromáždil četou, překonal Srépok a postoupil do výhodné pozice pro útok proti kulometnému hnízdu na západním předmostí. Naši ostrořelci s použitím tlumičů zlikvidovali rádiové antény. Pak dostalo kulometné hnízdo a strážnice dva zásahy z bazuky a hned nato byly vzaty ztečí. Náš úder přišel jako blesk z čistého nebe a teroristy naprosto ohromil. Zmatení a vyděšené ničemové z útvarů Vietkongu a Rudých Khmerů kladli chabý odpor. *Gruppe Drei* je během pár minut převálcovala, aniž by utrpěla nějaké ztráty.

Různorodá skupinka asi třiceti zajatců, včetně osmi žen, byla nahánána do jeskyně na druhém břehu a Steiner je postřílel jejich vlastním kulometem čínského původu. Pak Stolz vyhodil vchod do jeskyně do povětří.

Dvě stě metrů na jih byly v podobné jeskyni, teď už zarostlé listovím, pohřbeny kostry obětí našeho předchozího nájezdu.

Moje příruční vysílačka se s praskotem probudila k životu.

„Všechno máme pod kontrolou, Hansi. Můžete sestoupit,“ hlásil Krebitz.

„Nějaké ztráty?“ O ty jsem se zajímal okamžitě po každé akci.
 „Žádné ztráty,“ přišla uklidňující odpověď. „Šlo to jako po másle.“
 „Zajisti cestu v obou směrech,“ rozkázal jsem.
 „Už se stalo, Hansi.“
 „*Sehr gut*, Rudy. Sejdeme se u mostu.“

Když jsme měli tuhle část údolí pod kontrolou, použil zbytek *Task Force-G* lehčí cestu dolů, pomocí navijáků, které jsme po našem prvním nájezdu ponechali na místě. Plošiny byly ještě použitelné, jenom jsme museli připevnit lana. Kolem půl osmé byli muži s veškerou výzbrojí i výstrojí bezpečně shromážděni u strážnice. Krebitz rozmístil v pravidelných intervalech podél cesty pozorovatele a my jsme připravili snídani. Laskavostí místního Vietkongu *Task Force-G* ukořistila hojnost rýže, mouky, fazolí, sušeného skopového a nasolených ryb.

Znovu jsme stáli na frekventovaném úseku Ho Či Minovy stezky. Čekal nás pochod na sever. Do lvího doupěte. Věděl jsem, že dokud nepřekročíme sedmnáctou rovnoběžku, kde byl starý severní segment Rudé dálnice nahrazen zkratkou, bylo velice pravděpodobné, že narazíme na nepřítele. Když jsme přešli do naší obvyklé formace *Frachtzug*, rozdělil jsem *Task Force-G* na tři *Kampfgruppen* po osmdesáti mužích, které měly následovat *Gruppe Drei* ve vzdálenosti jeden a půl kilometru, s odstupy mezi skupinami čtyři sta metrů. Naše polní čapky a baretu zmizely v batozích a nasadili jsme si lehké helmicе Severovietnamců, což bylo na větší vzdálenost dostatečné přestrojení pro nedovtipné nepřátelské oči, zvlášť během soumraku, nebo když bylo údolí zahaleno ranní mlhou.

Po šestihodinovém pochodu, když nepočítám polední přestávku, jsme ušli čtyřicet kilometrů a došli k širokému ohybu řeky, soutoku několika říček a potoků. Řeka Srépok, najednou širší a hlubší, odtamtud tekla západním směrem a prorážela si cestu úzkou soutěskou, lemovanou po obou stranách vysokými útesy.

K naší radosti se nám najednou nad hlavami objevil *Tichý jestřáb jedna*. Piloti Escher a Mohr prozkoumali cestu před námi a hlásili, že všude je klid. Jako velice ceněný skvělý bonus nám Escher také doručil dlouhou očekávanou poštu.

Většina vojáků si pravidelně dopisovala s příbuznými doma a příchod pošty každě povzbudil morálku. Pro mne to však tehdy bylo jiné. Právě na březích Srépoku, v té bohem zapomenuté kambodžské divočině, jsem se dozvěděl, že můj otec zemřel.

Moji druzi mi přišli projevit soustrast; byla to ponurá společenská

formalita, která se zdála být v našich řadách jaksí nevhodná. Konec konců, od vypuknutí druhé světové války byla smrt naším každodenním společníkem.

V tu chvíli se mi přesto zdálo být absurdní, že jsem přežil svého otce. Podle všech zákonů pravděpodobnosti jsem už před mnoha lety měl být zabit. Žil jsem ve vypůjčeném čase – byla to dlouhodobá půjčka a ta zubatá s kosou mohla požadovat její splacení v kteroukoli chvíli.

Spolu se smutnou rodinnou zprávou jsem dostal desetistránkové hlášení od Karla Stahnkeho, našeho hlavního zpravodajského zdroje, vedoucího zásobování a všestranného strážného *d'ábla*. Nějak se mi termíny strážný *anděl* a Karl k sobě skutečně nehodily!

Stahnke mi s velkým nadšením oznamoval, že naverboval šestačtyřicet zkušených *Kameraden*; všichni byli ve svých oborech experti a veteráni z druhé světové války. Přiložil seznam jmen a stručný přehled kvalifikace. Ve Stahnkeho diskrétnost jsem měl velkou důvěru a posily specialistů jsem samozřejmě uvítal.

K naší velké radosti mě Karl také informoval, že náš jihovietnamský velící důstojník – kterému jsme dali přezdívku *Obertrottell*, „extrémní idiot“ – byl nahrazen jistým generálmajorem Kin Sai Hongem. „... Je to přesvědčený antikomunista, který ti nebude stát v cestě. Vlastně se mi zdá, že je to ten druh muže, který by byl připravený pochodovat s *Task Force-G*, aby ji viděl v akci.“

„To tak akorát potřebujeme,“ poznamenal Schulze. „Generál pochodující s *Task Force-G* – bude se pokoušet ukazovat svoji moc a plést se nám pod nohama.“ Podíval se na mne a ve tváři měl výraz naprostého zoufalství. „K čertu, Hansi... jestli se to skutečně stane, tak se můžeme rozloučit s předvojem, s Krebitzem. Budeš muset *Gruppe Drei* rozestavit kolem toho generála, aby ho chránila.“

Krebitz máchl rukou. „Než se vrátíme do Saigonu a setkáme se s ním, uplynou měsíce. V té době už ho také mohou nahradit někým jiným.“

„A co když se rozhodne stopnout si nějaký vrtulník a poctit nás návštěvou?“

„Jestli to ten generál bude chtít udělat,“ vložil se do debaty Hrabě z CIA, „tak se rovnou můžete přestat starat o jeho bezpečnost, protože bude natolik chlap, aby se dokázal o sebe postarat sám.“

„*Aber sicher*,“ souhlasil Riedl. „S veškerým respektem mu sundáme jeho hvězdičky a odznaky, dáme mu ruksak a samopal a řekneme mu – *en avant marchez!*“

Řehot, jenž následoval, smazal zamračený výraz z Schulzeho tváře a i on se připojil ke všeobecnému veselí.

„Saigon by nám místo něj měl shodit Brigitu Bardotovou nebo Lolobrigidu,“ žertoval Altreiter.

Saigonští štábní důstojníci u nás měli malý respekt. Ti, co sloužili v poli, měli vysoké ztráty ve svém mužstvu. Ostatní, kteří trávili čas malováním šipčiček a koleček na operačních mapách, nevěděli o protipartyzánské válce zhola nic.

Netrvalo to dlouho a naši muži dali Kin Sai Hongovi přezdívku nejdřív King Size Kong, pak prostě King Kong. Já jsem pokračoval ve své tiché lstivé hře se Saigonom, naši polohu jsem udržoval v tajnosti, hlásil jsem naše úspěchy, ale nikdy budoucí akci.

„Chlapi, vy vidíte hanojské špicly na každém rohu,“ žertoval náš Hrabě z CIA. „King Kong by mohl být v pořádku.“

„King Kong musí ještě své dobré úmysly prokázat, Jeffe,“ odpověděl jsem ve stejném duchu. „Vzpomínám si, co jsem jednou četl o nějakém slavném generálovi... snad to byl Brit... to je jedno. Když se ho jeho nadřízení vyptávali na jeho plán bitvy, řekl jim zdvořile: ‚Pánové, kdyby můj klobouk věděl, co je v mé hlavě, okamžitě bych ho hodil do ohně.‘ Tuhle lekci stojí za to si zapamatovat.“

„Snad máš, za daných okolností, pravdu,“ připustil Robertson. „Ale stejně si myslím, že bys měl Kin Saiovi dát příležitost – už jen proto, abys poznal, kterým směrem se pohne.“

„Chceš říct – že bych mu měl něco nahlásit předem?“

„Pro jednou.“

Zakroutil jsem hlavou. „Něco takového bych nikdy neudělal, Jeffe. Operujeme hluboko v nepřátelském území a to by byl experiment, který může stát životy.“

„Byl to jen návrh,“ pokrčil Hrabě z CIA rameny. „My Američané tradičně považujeme každého za nevinného, dokud se mu neprokáže vina.“

„Já vím, Jeffe... Stejný velkorysý princip jste použili na Japonce až do napadení Pearl Harbouru, přestože jste věděli, že Tokio je agresivní, válkychtivé a nedá se mu věřit... Ne, děkuji pěkně. My dáváme přednost prevenci požáru před hašením, když už oheň zachvátil polovinu domu.“

„Ano, připouštím, že my Američané jsme příliš důvěřiví – je to jedna z našich vad.“

„Alors, my tady považujeme každého cizího člověka za podezřelého, dokud neprokáže, že se mu dá důvěřovat.“

Robertson zaklonil hlavu a rozesmál se. „Já jsem taky cizí... A Starr, Cooke a generál McCory taky.“

„Běž k čertu!“ Erich přátelsky plácl Hraběte z CIA po zádech, až se málem rozplácl na zem. „Ty jsi čtyřiadvacetikarátový *Kamerad*, Jeffe... Kdyby nás někdy Giap chytil, viseli bychom určitě vedle sebe.“

Obrátil jsem se znovu k Američanům. „Jak jsi řekl, Jeffe, Američané jsou příliš důvěřiví. Ale komunisti nehrají podle žádných pravidel. Pokud jde o kapitalistické svině, jako jsme my, je možné cokoli.“

„Zapamatuji si to,“ odpověděl Robertson poněkud blahosklonně. „Ale o našich protivnících jsem si už shromáždil některé dost poučné poznámky.“

„Někdy bys mi o nich měl říct,“ žertoval Erich.

„Jasně, že ti řeknu – až budeme viset bok po boku, Erichu.“

Když řehot a pochechtávání konečně ustaly, zeptal se Joe Starr: „A co když váš generál pozná, že s ním vlastně nespolupracuješ, Hansi?“

„Dokud ho budeme moci zásobovat vítězstvími, bude mu to fuk.“

„V tom případě bude lepší, když budeme pořád vyhrávat.“

„My si skutečně nemůžeme dovolit nevyhrávat, Joe. Je nás jen tři sta a jediný nesprávný úsudek by mohl znamenat drtivou porážku a konec *Task Force-G*.“

„Neměl by sis stěžovat, Joe,“ dodal zachmuřený Riedl. „Guadalcanal a Okinawa také nebyly žádný piknik.“

Komando smrti pokračovalo v pochodu.

2. OSUOBOZENÍ TUC DAUNA

Krebitz mě zavolal vysílačkou. Jeho hlas byl napjatý.

„Držíme se v závěsu za hanojskou jednotkou, Hansi.“

„V závěsu?“

„*Richtig*... Jednotka severovietnamské pravidelné armády, nejspíš na pochodu domů.“

„Nebo do pekla! Kolik jich je?“

„Vypadá to na dvě roty, cestují nalehko. Zdá se, že mají jen pušky.“

„*Natürlich!*“ vpadl do rozhovoru Erich. „Své automatické zbraně museli nechat na jihu, pro Vietkong.“

„Jak daleko od nás, Rudy?“ zeptal jsem se.

„Asi dva kilometry.“

„Dobrá. Až se utáboří na noc, tak je sbalíme.“

„To by už mohlo být pozdě, Hansi. Pravděpodobně se zastaví až v opevněném táboře v Lomphat a tam bychom neměli dělat kravál.“

„Máš pravdu – přece chceme osvobodit Dauna.“

Následovala krátká pauza a pak Krebitz dodal: „No, stejně se někde musejí zastavit na oběd.“

Šli jsme hanojským vojákům v patách až do odpoledne, kdy se nepřátelé konečně zastavili na nízkém kopci na břehu Srépoku. Spolu se Schulzem, Riedlem a Američany jsem se připojil ke Krebitzovi a doplazili jsme se na tři sta metrů od nepřátelské jednotky – byli to vojáci v zelených uniformách do džungle, nesli jen plátěné pytle se zásobami a neměli žádné těžké ani lehké automatické zbraně, dokonce ani granáty.

„Vypadají jako veteráni vystřídání po dlouhé době, kdy vyvolávali nepokoje na jihu,“ poznamenal Riedl, aniž by odtrhl oči od polního dalekohledu. „Uvolnění, spokojení a zřejmě se cítí naprosto bezpeční – snadná kořist.“

Jost Waldman, který se krčil vedle Krebitze, nás vybídl: „Pojďme na to, rozsekáme je. Padnou jako hradby Jericha.“

Jost, nejmladší z nás, měl spoustu energie a vždycky se hrnul do boje.

Krebitz pomalu kroutil hlavou, když jeho návrh tiše odmítal se slovy: „Synu, jsi s námi už víc než dva roky, a přece ses o strategii *Task Force-G* prd naučil.“

„Dobrá, dobrá,“ zvedl Waldman ruce na znamení, že se vzdává. „Já vím. Nejdřív bychom je měli obklíčit a uzavřít jim ústupové cesty.“

„Správně, synu,“ souhlasil Krebitz. „Kdybychom teď zaútočili, tak ti, co jsou dál po proudu, utečou do Lomphat a pak se odsud až do Hanoje rozezní poplašné zvony.“

„Jinak řečeno, trpělivost, synu – trpělivost,“ prohodil Erich, imituje Krebitze.

Obrátili jsme pozornost k okolnímu terénu. Schulze si pozorně prohlížel skály čnící do výše po obou stranách rokle a hledal způsob, jak nepřítele obejít.

„Na téhle straně to vypadá beznadějně,“ uzavřel, „ale *Gruppe Drei* by to mohla zvládnout podél protějšího břehu, kde skály a křoví umožní trochu krytí.“

Přesunuli jsme pohled dalekohledy na protější břeh řeky. Byly tam balvany a křoví, ale také volné plochy země s dlouhými trsy orobince.

„Bude to riskantní,“ řekl Riedl.

„Jedna četa by to měla zvládnout,“ ozval se na podporu Ericha seržant Starr. „Kdysi jsem byl v podobné situaci na Filipínách, ale podařilo se nám obejít japonské kulometné stanoviště a bunkr vzdálené jen třicet metrů.“

„Na odříznutí ústupové cesty na Lomphat by jedna četa nemusela být dostatečná síla,“ namítl jsem. „Nezapomeňte, že tu máme co do činění se dvěma rotami.“

Robertson řekl: „Budou zmatení a v tom stavu nebudou schopní odhadnout vaši sílu. Palba zepředu, palba zezadu... Budou mít pocit, že jsou naprosto v háji.“

„To je pravda,“ uvažoval Krebitz.

„A pro změnu,“ dodal Hrabě z CIA, „bych se rád téhle akce také zúčastnil.“

Erich se překulil na bok, zdvihl se na jeden loket a rezolutně mu odpověděl: „Seru ti na to, co chceš, Jeffe... Ty hezky zůstaneš zrovna tady, dokud to neskončí. Každý by se měl držet svého řemesla. My našeho střelení, ty své špionáže.“

„Kromě toho, Jeffe,“ popíchl jsem ho, „myslel jsem, že tebe Kam-bodža a Laos nezajímají.“

„Zajímá mě každý zasraný odstín mezi růžovou a rudou,“ odpověděl Robertson s důrazem. „A taky potřebuju cvičit střelbu na terč.“

„Požádej Krebitze, aby tě zařadil do EK čty, a budeš mít tolik cvičné střelby, kolik jen zvládneš.“

„Co, k čertu, je ta EK četa?“ Hrabě z CIA vypadal zmatený.

Schulze se tiše zachechtal. Naše *Einsatzkommando!* Hoši, co likvidují zajatce...“

„Jdi do hajzlu!“ odpověděl mu stroze Jeff.

„Pssst!“ utiřil jsem jejich výměnu názorů. „Co kdybyste šli tam naproti a pobavili také ty Hoovy vojáky?“

Krebitz a Riedl vybrali dvanáct mužů, včetně Josta a Starra. Američan trval na tom, že se zúčastní přestřelky a já jsem souhlasil. Dodal jsem však: „Nezapomínej, že tvůj úkol je zablokovat cestu na Lomphat a ne se rvát. Neustále se kryj a neopovaž se mi pak hlásit s dírou v hlavě.“

„Okay, boss,“ zašklebil se. „Pokusím se koupit to do zadku.“

Četa se vrátila o několik set metrů zpátky, kde mohla překonat řeku ve skrytu zátočiny a pak – neustále při zemi a s využitím každé možnosti kryt se – muži postupovali od balvanu k balvanu, plazili se přes krátké nekryté úseky a centimetr po centimetru podél nepřátelského tábora, přitom sotva rozvlnili trávu. My ostatní jsme mezitím pozorně sledovali nepřátelské vojáky a s každou uběhlou minutou narůstalo naše napětí; zvlášť když skupinka Severovietnamců sestoupila k řece nabrat vodu do polních lahví a od Krebitze je dělilo jen dvacet metrů vody hluboké po kolena.

Hanojští vojáci, kteří si neuvědomovali, že je už máme na mušce, pokračovali v klábosení a protějším břehu nevěnovali pozornost.

Po jisté době, jež nám připadala jako věčnost, se naše četa konečně doplížila na méně odkrytý terén a všichni jsme si oddechli. O dvacet minut později se ozval Krebitz s hlášením.

„Jsme na pozici, Hansi.“

„Kdepak?“ zeptal jsem se napjatě.

„Asi čtyři sta metrů na sever... Řeka i cesta se tu tísní mezi útesy vzdálenými jen dvacet metrů. Máme tu dobrou přírodní překážku. Bez našeho vědomí by tudy neproklouzla ani myš.“

„*Sehr gut*, Rudy... Připravujeme se k akci.“

Task Force-G už zaujala pozice. Počkal jsem, dokud se hanojští vojáci neshromáždili pro vydávání proviantu, a pak jsem dal signál k útoku.

Přepad začal, ale brzo bylo zřejmé, že to nebude žádná bitva, jen masakr. Severovietnamští vojáci byli jasně neschopní odporu. Ostřílení veteráni Otce Ho dostali rozkaz odevzdat své dobré zbraně svým soudruhům u My Tho a zůstaly jim jen staré pušky určené k důkladné kontrole a opravě a jen šest nábojů do každé z nich. Severovietnamský velící důstojník, poručík z Haifongu, zaskočený a bez vyhlídky, se rozhodl vztyčit bílou vlajku. Myslel si, že jsme tlupa místních kontrarevolučních banditů, která se vydala za kořistí. Když jsem ho informoval, že jsme obávané Komando smrti, odpověděl s ledovým klidem: „Kdybych to byl věděl, rozkázal bych svým mužům, aby se bránili do posledního náboje a pak provedli výpad s bajonety a zemřeli v boji.“

Byl to statečný voják, ten hanojský poručík.

Během krátkého boje padlo sto šedesát čtyři Severovietnamců. Přes sto zajatců bylo shromážděno k prohlídce, včetně sedmi důstojníků a osmnácti poddůstojníků v přední řadě. Šli jsme podél jejich zasmušilých řad a naši zamračení američtí přátelé viditelně nebyli spokojeni s bezprostředním osudem zajatců. Nakonec mě Hrabě z CIA popadl za paži a úsečně zabručel: „Proboha, Hansi – nechystáte se je povraždit, že ne?“

„Tohle už jsme si spolu probrali, Jeffe,“ připomněl jsem mu unaveně.

„Já vím, sakra – ale je to pořád těžké, stát stranou a dívat se na to, jak jsou pobíjeni.“

„Nemusíš tu stát a dívat se.“

„Do prdele! Myslel jsem to jen obrazně. Krucinál, Hansi, nech je pro změnu žít.“

„Můžeš mi navrhnout nějakou rozumnou alternativu k tomu, že je postřílíme?“ Díval se stranou a mlčel. Pokračoval jsem: „Ty dobře víš, že žádné nepřátelské vojáky nemůžeme ušetřit. Za prvé, vyburcovali by všechny posádky odsud až do Hanoje; za druhé, brzo by se vrátili a dostali by nás do problémů.“

„S čím by bojovali? S praky?“

„Hanoj má sklady zbraní po celé téhle zemi, Jeffe,“ zakroutil jsem hlavou. „Nemůžu riskovat, že nás nepřítel objeví.“

„To je blbost, Hansi,“ přel se Robertson. „Máš v plánu osvobodit seržanta Tuc Dauna z věznice v Lomphat a to nemůžeš udržet v tajnosti. Po jeho útěku budou rudí sakra dobře vědět, že jste v Kambodži.“

To byl solidní argument a moje mlčení Hraběte z CIA povzbudilo, aby ještě víc zatlačil. „Měl bys prostě udělat to, co jsi tehdy řekl Krebitzovi a Schulzemu: po operaci v Lomphat by *Task Force-G* měla předstírat, že se vrací zpátky do Vietnamu u Moc Den, pak zahnout do severního Laosu a zmizet ve stínech. Teprve pak se budeš muset starat o utajení.“

„Možná v tom má pravdu,“ vložil se do debaty Erich. „Ale stejně by to umožnilo dvěma stovkám veteránů nepřátelské armády znovu se vyzbrojit a jít po nás.“

„Dobrá, sakra – střelte je do paže, nebo do nohy, když musíte,“ vytáhl Robertson svou poslední kartu. „To by je mělo vyřadit z provozu!“

Pomalou jsem kroutil hlavou a s úsměvem jsem mu odpověděl: „Jdi do háje, Jeffe – ty skutečně začínáš měknout.“

„Houby měknu... Jenom mi ty vaše popravky připadají jako masové vraždy, Hansi... Přece jsi přísahal, že jsi nikdy nezabil jediného Žida, když jsi sloužil u SS... Abych pravdu řekl, po tom, co jsem byl svědkem vašich místních krveprolití, je sakra těžké tomu uvěřit.“

„To je tvoje věc, jestli tomu věříš, nebo ne, Jeffe,“ reagoval jsem trochu podrážděně. „Dal jsem ti své slovo důstojníka, a pokud jde o mne, mělo by to stačit.“

„Nechtěl jsem tě urazit,“ přerušil mě rychle Američan.

Já jsem však byl rozhodnutý vyjádřit svůj názor. „Neměl jsem na práci vraždit Židy, ale honit partyzány. Když mezi nimi byli Židé, střílel jsem je taky, a na jejich náboženství jsem se neptal. Možná jsem *byl* fanatický německý vlastenec, nebyl jsem však ani slepý, ani hluchý. Přestože jsem si nechával své názory pro sebe, nikdy jsem nepovažoval Židy za méněcennou, ale jen za nešťastnou rasu. Einstein, Heine a Thomas Mann byli přece také Židé. Podle mě jsou nelidská stvoření jen Ho Či Minovi zabijáci, protože rádi vraždí a mrzačí jen z čisté rozkoše z krveprolévání. Vietkong je hejno žraloků a já se podle toho k nim chovám.“

Robertson mě přerušil zdvižením ruky. „Já ti věřím, ale nech je žít,“ řekl tiše. „Chtěl bych vyslyšet ty důstojníky.“

Schulze tiše pobaveně zamručel. „Tím způsobem, jak se k tomu chceš postavit, Jeffe, získáš jen notnou porci komunistické propagandy. Bohužel nemáme ani detektor lži, ani sérum pravdy.“

Zavolal jsem Krebitze.

„Mají ti Severovietnamci nějaký zdravotnický materiál, Rudy?“

„Základní balíčky první pomoci.“

„Je mezi nimi nějaký zdravotník?“

„Celkem šest. Jeden tvrdí, že je doktor.“

„*Sehr gut*... Nechte jim jejich zdravotnický materiál, odveďte je stranou a střelte každého do kolena... Doktora a jeho lidi ušetřete.“

„Ty nám taky začínáš měknout,“ poznamenal Schulze s úšklebkem.

„To je nakažlivá choroba šířená našimi americkými přáteli, Erichu.“

„Kecy,“ řekl Hrabě z CIA suše.

Za chvíli se Krebitz vrátil ve společnosti Kurta Zeisla, Eriky, Suoi a Noi.

„Chtějí tady zůstat a pomoci tomu hanojskému lékaři,“ prohlásil kysele Rudolf a rozhodil ruce, jako kdyby tím chtěl vyjádřit, že je v tom nevinně.

„Ošetřit tolik zraněných kolen by mohlo zabrat spoustu času,“ dodal tiše Zeisl.

Erika se postavila přede mne s rukama v bok. „To je musíš nadsmrti zmrzačit, Hansi?“ zeptala se mrazivě.

Vzdal jsem se. „Sakra! Krebitzi!“

„Ano, Hansi?“

„Jdi najít nějakou jeskyni. Nažeň je všechny dovnitř, se zásobami a vodou, a pak vyhoď vchod do vzduchu. Ujisti se, že tam není žádný zadní východ a že výbuch nahromadí dost sutin, aby jim to trvalo týden, než znovu uvidí denní světlo.“

O hodinu později byla *Task Force-G* znovu na pochodu. Hrabě z CIA srovnal krok se mnou. „Dobře jsi udělal, veliteli... Pro jednu trochu starého dobrého křesťanského milosrdenství... Bylo to skutečně osvěžující.“

„Jistě, Jeffe... A než se vrátíme do Saigonu, tak už se ti jistě podaří proměnit *Task Force-G* na něco jako ctnostné bratrstvo, připravené vstoupit do kláštera.“

Hrabě z CIA se zachechtal. „Kdo – já? Pokud si vzpomínám, tak Erika do toho taky měla co říct.“

„A s vámi dvěma po boku moje příští rozkazy k útoku budou asi začínat zbožným – *in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti* – pal!“

Ten večer kolem malého táborového ohně byl veselý. Shromáždili jsme se kolem Eriky a poslouchali její vyprávění o životě v novém Německu, nazývaném Bundesrepublik. Erika byla dobrá vypravěčka. Vojáci byli okouzleni a v jistém smyslu na ně udělaly velký dojem duchovní a ekonomické úspěchy tam doma, i když většina z nich byla pravděpodobně dosažena díky americké pomoci. Strýček Sam si nemohl dovolit ve středu Evropy slabé Německo potácející se v bídě – zemi zralou buď k rozmachu komunistických idejí, nebo k nástupu dalšího Hitlera.

Z Eričina vyprávění jsme si také vydedukovali, že naši krajané se stávají příliš kosmopolitními a že se už nedá mluvit o tradiční německé disciplíně a vlastenectví. Když jsem se však o tom Erice zmínil, rozčílila se a začala mě ostře kárat.

„Neměl by sis plést vlastenectví s militarismem, Hansi,“ prohlásila energicky. „My *vážně* milujeme svou vlast. Prostě jsme se jen vzdali myšlenky ovládat druhé.“

Její prohlášení probudilo sarkasmus dřímající v Erichovi.

„Ale samozřejmě, že jste se toho vzdali, Eriko,“ popíchnul ji. „Naše vlast nemůže nikdy někoho ovládat bez staré dobré SS.“

Vojáci kolem nás se začali chechtat.

„Německo nepotřebuje ani SS, ani koncentrační tábory,“ odsekla Erika. „Dobře se bez nich obejdeme. Vy jste poslední z dinosaurů.“

Následoval další řehot.

„Já jsem nikdy neviděl koncentrační tábor zevnitř,“ protestoval se smíchem Erich. „Byl jsem příliš zaneprázdňený střelením Rusů z mého *Jagdpanzeru*.“

„Měl jsi zastřelit Himmlera a jeho gangstery.“

„A Hitlera,“ dodal Riedl.

„Amen,“ řekl Krebitz.

Erich se rozesmál. „Nikdy jsem se nesetkal s Hitlerem, ani s Himmlerem... Byl jsem jen malé kolečko ve velké válečné mašinérii.“

„Což bylo tvoje velké štěstí,“ poznamenala Erika.

Schulze zdvihl obočí. „Jaké štěstí?“ vykřikl s hraným rozhořčením. „Skončil jsem v téhle prokleté zemi! Tomu ty říkáš štěstí?“

„Dostal jsi se sem svým vlastním rozhodnutím.“

„Ale houby,“ oponoval Erich. „Byl to Wagemüllerův skvělý ná-

pad.“ Otočil se ke mně. „Proč jsi jí neřekl, jak jsi mě nalákal, abych se k tobě přidal? To nebylo štěstí, ale obrovský podvod.“

„Podej na něj žalobu a požaduj náhradu škody, Erichu,“ zavtipkoval vesele Hrabě z CIA.

„To bych mohl... On má někde zašitý milion dolarů.“

Nechali jsme žertů a přirozeně jsme se zajímali o novou německou armádu, teď nazvanou bundeswehr. Erika ochotně souhlasila, že ji s wehrmachtem nelze srovnávat.

„Bylo by pošetilé snažit se je porovnávat,“ tvrdila energicky. „Wehrmacht byl cvičen a vybaven k agresi; byl navržen a určen k podmanění jiných národů a dobývání cizích zemí. Úlohou našeho bundeswehru je bránit naši zem proti cizím agresorům a hájit naše demokratické instituce, ve spojení se západními demokraciemi.“

„Bundeswehr je jen stínem svého předchůdce,“ zabručel Schulze.

„To tedy není!“ odpověděla Erika. „Je svým způsobem silnější než starý wehrmacht, protože není sám.“

Nemusím říkat, že naši američtí přátelé souhlasně přikyvovali. Pak Erika začala vyjmenovávat kdysi vysoké nacistické důstojníky, teď generály bundeswehru ve velitelských pozicích. Mnohé z nich jsme znali. Také jsme věděli, že to byli fanatičtí Hitlerovi stoupenci, dokud se nerozhodli přejít na druhou stranu – snad během posledních fází války.

Erika pokračovala, aby nás přesvědčila, že bychom se měli vrátit domů.

„S vašimi zkušenostmi byste mohli být bundeswehru velice užiteční,“ tvrdila. „Přinejmenším byste se mohli vrátit a všechno si prohlédnout.“

„Až skončí naše současná smlouva, tak si o tom promluvíme, Eriko,“ uklidňoval jsem ji.

Riedl zvedl hlavu. „A proč ne?“ zvolal. „Mohli bychom se stát důstojníky bundeswehru.“

„Generály!“ zavtipkoval Stolz.

Erika se k němu otočila. „No, vždyť vy skutečně máte všechny předpoklady stát se generály.“

„Ne, Eriko – nemáme,“ vložil se zasmušile do diskuse Schulze. „Generálové by měli být chladnokrevní a rozvázní. Měli by být připraveni provést jakýkoli rozkaz seshora, ať už s ním souhlasí, nebo ne. My jsme banda horkých hlav s drzým čelem, ale naprosto nám chybí sklon k poslušnosti... Zvlášť když rozkaz přichází od nějakého hemeroidy sužovaného starého civilisty, který je náhodou ve vládě,

protože je dost bohatý na to, aby se mohl dát nominovat jinými politiky. Jestli chceš znát můj názor, tak většina vlád jsou shromáždění starých *Trottel*s, co nemají ani odvalu, ani životní elán.“

„Jednou budeš také starý a neschopný tohohle druhu hazardu.“

„S tím se netrap, Eriko,“ odpověděl Schulze s tichým sebevyměšným odfrknutím. „Tím tempem, jak my žijeme, nikdo z nás nezestárne.“

Erika pomalu zavrtěla hlavou. „Vy jste beznadějní, vy všichni. Jednoho dne tahle stupidní válka skončí, a co budete dělat pak?“

Dívala se přitom na mne a tak jsem jí odpověděl: „Mám dojem, že tahle stupidní válka bude trvat ještě hezky dlouho, Eriko. A navíc, my nikdy nebudeme mít nouzi o práci. Kdyby tady komunisté vyhráli, přenesou válku na své sousedy. Severní Vietnam je válečnický stát, je stejně jako Hitlerovo Německo zaměřený na vedení válek a naprosto neschopný udržet mír. Hanojský režim umí vést bitvy, ale mírové problémy by nikdy nezvládl. Myslím problémy hospodářské, průmyslové, nezaměstnanost a tak podobně. V současnosti jsou tyto problémy zatlačeny do pozadí válkou. Hanoj může slibovat druhý ráj – po válce; protože tahle válka bude pokračovat v Laosu, Kambodži, v Thajsku a bůhví kde ještě. Moskva nemůže rozšiřovat komunismus mírovými prostředky. Komunismus vyrůstá z ruin. Ze zkázy a smrti... Jediná kladná stránka komunismu je v tom, že když mu dojde vnější nepřítel, požívá sám sebe. A dokud budou rudí na válečné stezce, bude mít *Task Force-G* práci. Možná v Asii, v Africe, nebo v Jižní Americe... Oni mají v plánu zažehnout ohně všude.“

Hlavní město provincie Ratanakiri bylo vlastně městečko skládající se z nepravidelně rozložených osamělých přizemních domků sevřených mezi řekou a zalesněnými kopci na severu. Tábořili jsme na kraji lesa, za nímž se rozprostírala mozaika zemědělských pozemků až k Lomphat, vzdálenému asi tři kilometry. Abychom zabránili příchodu nezvaných návštěvníků, zřídil Krebitz silně střežený perimetr. Odpoledne *Gruppe Drei* zajala skupinku místních zemědělců vracejících se domů – manžela, ženu, dva bratry a tři syny. Vystrašilo je, když uviděli tolik ozbrojených cizinců, avšak s trochou úsilí se Krebitzovi a Schulzemu podařilo všechny uklidnit. Směsí khmerštiny, vietnamštiny a francouzštiny ujistili zkoprnělé domorodce, že nemáme v úmyslu jim ublížit a že jim velice brzy dovolíme vrátit se domů.

Vyptával jsem se těch Kambodžanů na lomphatské vězení, které

naštěstí leželo na naší straně řeky; ukázalo se, že je to stará francouzská pevnost s hradbami a o samotě stojící čtverhrannou věží. Z váhavého popisu zemědělců jsme se dozvěděli, že tam je kolem padesáti strážných. Také nám označili místo, kde vězni kopou hluboký zavlažovací kanál, asi dva a půl kilometru od věžeňského komplexu. Ubezpečili nás, že v Lomphat nejsou ani hanojské jednotky, ani Vietkong. Byl tam však kambodžský vojenský tábor s plukem pravidelné armády. Z vojenského hlediska to nebyla zvlášť dobrá zpráva. Žádný místní pluk by nemohl mít dostatečnou sílu, aby zastavil *Task Force-G*, nám se však přičilo zabít kambodžské vojáky, proti nimž jsme nic neměli.

Také jsme se dozvěděli, že pracovní skupinky obvykle hlídá jen dvacet strážných, že jsou ale vyzbrojeni samopaly a že jsou podporováni dvěma obrněnými vozy.

„Pravděpodobně to budou staré francouzské obrněné automobily s dvojicí lehkých kulometů a sedmatřicetimilimetrovým kanónem... To nebude problém.“

„Nebyl by to problém, kdybys je chtěl zlikvidovat bazukou,“ svěřil jsem se mu se svou starostí. „Já se tomu ale chci vyhnout.“

Krebitz mávl rukou. „*Ach, was* – když ty chlapíky dostatečně drsně vyzveme, nejspíš vyskočí z věží a začnou šátrat po obloze.“

„Myslím, že by ses tam nejdřív měl porozhlédnout a rozhodnout se až pak,“ navrhl nevzrušeně Hrabě z CIA. „Čím méně se bude střílet, tím lépe.“

Naši „zajatci“ žili na farmě položené na půl cesty k vězení. Po krátké poradě jsem rozhodl eskortovat je domů a pak, až se zešeří, vyslat průzkumnou skupinu. Z bezpečnostních důvodů se Krebitz, Steiner, Riedl a šest členů komanda skrylo v farmářových kárách a odjeli na farmu. Když Krebitz poslal signál, že je vzduch čistý, sebrali jsme výstroj a výzbroj a farmu obsadili.

Po studené večeři Altreiter a Stolz prozkoumali místo, kde ve dne pracovali věžňové, a zjistili, že napůl vykopaný kanál bude příhodné místo pro léčku, vzhledem k tomu, že okolní terén poskytne dostatečné krytí. Vysílačkami jsme se s Altreiterem domluvili, že bychom měli průplav obsadit okamžitě, protože v noci ho nikdo nehlídá. Přítomnost Suoi, Noi a Eriky zažehnala u venkovanů poslední zbytek strachu a žena a sestra farmáře naše dívky pozvaly na lepší večeři, než jakou jsme byli schopni připravit. *Task Force-G* je zanechala na farmě s deseti muži a přesunula se k průplavu.

„Hansi, myslím, že zapomínáš na malý detail,“ řekl Robertson

ležérně, když jsme se prodírali tmou. „Co když ráno z nějakého důvodu Tuc Daun mezi vězni v průplavu nebude?“

Američanova nečekaná připomínka mě na chvílku vyvedla z míry.

Schulze na Jeffa vytřeštil oči. „Sakra, máš pravdu,“ vyhrkl. „Daun by zrovna mohl pracovat ve věznici, nebo ležet nemocný, nebo cokoliv...“

Už jsem nějakou dobu zvažoval pro i proti ohledně útoku na samotnou věznici a tak jsem zamyšleně odpověděl: „V tom případě, přátelé, budeme muset změnit plány, a to hezky rychle.“

Po období neklidného podřimování, krátce po sedmé hodině ranní Stolz signalizoval příchod pracovní čety. Blížily se asi dvě stovky vězňů, eskortované dvaceti strážnými. V čele a na konci kolony jely obrněné vozy.

Task Force-G dovolila skupině dojít až ke kanálu a pak se moji vojáci vynořili z úkrytu se samopaly a plamenomety v pohotovosti. S ochrannými brýlemi a chrániči proti prachu jsme museli vypadat jako zjevení z nějaké noční můry. Užaslí strážní odhodili zbraně, zdvihli ruce nad hlavu, a když osádky obrněných vozů uviděly na ně namířené bazuky, udělaly totéž.

Když Krebitz odzbrojil strážné, hledali jsme mezi vězni a zjistili, že se splnilo neblahé tušení našeho Hraběte z CIA. Tuc Daun mezi vězni nebyl, pracoval ve vězeňské nemocnici. Bylo to pro nás velké zklamání.

„A všechno běželo jako po másle,“ stěžoval si Stolz a potichu klel. Starr se na mě podíval. „Co teď?“

„Vezmeme tu zatracenou věznici útokem.“

Nebylo to však nutné. Jeden z vězňů, který uměl francouzsky, nás informoval, že v poledne přijede s kárami taženými mulami dvanáctičlenná kuchyňská skupina a přiveze oběd. To nečekané štěstí nás povzbudilo a vymysleli jsme nový plán, jenž vyžadoval spolupráci vězňů. S pomocí tlumočnicka jsem rozradostněným vězňům oznámil, že za soumraku budou volní, ale do té doby budeme potřebovat jejich pomoc, a že by měli pokračovat v práci jako obvykle, abychom nevbudili podezření. Radostně souhlasili.

Strážní se báli o život a tak také zaujali své obvyklé pozice, se zbraněmi v rukou – bez nábojů – zatímco část Krebitzových mužů obsadila obrněné vozy.

V poledne vzdálená polnice oznámila dvouhodinovou přestávku a brzy nato se s vrzáním objevily tři povozy tažené mulami, s velkými kotli, dvanácti vězni a šesti strážnými – kteří byli bleskově přemoženi.

Vězni spořádali oběd a pak se „kuchyňská četa“ a jejích šest „strážných“ vrátili do věznic: osmnáct vybraných příslušníků *Gruppe Drei* pod Riedlovým velením, všichni oblečení v kambodžských uniformách.

Obsadit věznic a odzbrojit strážné pak tomuhle týmu trvalo přesně šest minut. Když se Helmut vrátil, triumfálně nám oznámil osvobození jak seržanta Tuc Dauna, tak francouzského pilota vrtulníku, poručíka Jean Pierre Duloca, který byl nezvěstný od května 1955. Ten neočekávaný bonus nás velice potěšil. Duloc se zřítíl během průzkumného letu poblíž Sre Sap v Mondulkiri a byl zajat Kambodžany. Byl odsouzen k pěti rokům vězení za špionáž, které si měl odsedět v Lomphat. Prostřednictvím Stahnkeho jsem poslal zprávu o Dulocově osvobození francouzské vojenské misi v Saigonu a jelikož v té věci nebyl zapojen žádný vietnamský činitel, označil jsem i místo, kde si měl poručíka vyzvednout vrtulník.

O tři dny později přiletěl pro dlouho pohřešovaného pilota z Banme-thuot francouzský armádní vrtulník. Také nám shodil bednu s cigaretami, novinami a dvaceti lahvemi calvadosu – pozornost Raula Darrée, francouzského styčného důstojníka.

Seržant Tuc Daun se málem rozplakal, když jsme se za provolávání slávy a přání všeho nejlepšího od našich mužů objali. Ztratil hodně na váze, avšak ani trochu svého elánu, a když jsem mu vyjmenoval jeho možnosti – vrátit se domů, jít do Saigonu, nebo se k nám přidat – vybral si bez zaváhání tu poslední jmenovanou. My jsme tak získali nejenom dobrého vojáka, který uměl jak laosky, tak vietnamsky, ale také jsme splatili svůj dluh.

Propustil jsem vězně i strážné na svobodu a Krebitz mezitím odvolal naši četvu z farmy. *Task Force-G* pak pochodovala severovýchodním směrem, zdánlivě míříc k Moc Den ve Vietnamu. Po setkání s francouzským vrtulníkem jsme změnilí směr a zase jsme se „ztratili“ v divočině.

Mířili jsme na sever...

3. FILMAŘSKÝ TÝM MOSFILMU

Jak tam zasmušile stáli v řadě, prohlížel jsem si letmo jejich pasy a pohled přesouval z tváře na tvář: Sergej Jegorov, scénárista a režisér; Anatolij Kornijenko a Oleg Rybakov, kameramani; Jevgenij Radiščev, zvukař; a také jejich hubený severovietnamský tlumočnick s úzkou tváří, Trang Van Ho. Tyhle nešťastné Rusy vyslalo do Vietnamu moskevské studio Mosfilm, aby natočili dokumentární film s titulkem *Cesta k vítězství*.

Podle stranické direktivy to měl být „filmový pomník hrdinům Vietnamské osvobozené armády.“

První část scénáře se soustředila na slavné obléhání a dobytí Dien Bien Phu, zčásti zfilmované během skutečné bitvy, zčásti Severovietnamci sehrané později. Druhá část měla dokumentovat současnou fázi války a popisovat ještě skvělejší osvobozování „okupovaných“ jižních provincií. V jazyce Hanoje byla Republika Vietnam pouhou skupinou okupovaných provincií, snažících se osvobodit.

Pod ochranou hanojské čety byl sovětský filmařský tým zcela pohlčený filmováním severovietnamského praporu v neskutečně bezvadném stavu. Tahle dokonalá armáda, vyzbrojená zbrusu novými automatickými zbraněmi, pochodovala laoskou sekcí Ho Či Minovy stezky. Kopec, na kterém filmařský tým rozmístil kamery, umožňoval výborný výhled na strž a most mezi oběma břehy řeky. Naprosto náhodně a k nefalšovanému překvapení obou stran narazil na tenhle tým Mosfilmu Krebitz během průzkumu tohoto skalnatého vrcholu. Rusové byli zajati. Jejich hanojsí strážci byli odvedeni do lesa a pobiti bajonety. Když mi Krebitz tenhle zvláštní úlovek hlásil, navrhl jsem mu, aby nechal Rusy dál filmovat.

„Přichystáme tomu elegantnímu hanojskému praporu vřelé uvítání,“ vysvětlil jsem mu. „Bude to extra velký zmatek a podívaná, o kterou by ti Rusové vážně neměli přijít.“

Krebitz nadšeně souhlasil a přikázal užaslým Rusům pokračovat v natáčení. „*Rabotajte, tavarišči, rabotajte*“, pobízeli je. „*Davaj, davaj*. Teď natočíte nejlepší část vašeho dokumentu.“

Stál vedle kamer, když ruský tým filmoval krvavý debakl nepřátelského praporu v úzké soutěsce a následnou popravu dvou set přeživších. A když se jedna z kamer zastavila, dloubl Steiner kamera mana do žeber. „Jen toč dál, *verdammt noch mal!*“

Rus protestoval slovy i gesty a jeho kolega, který mluvil francouzsky, vysvětloval, že je třeba vyměnit filmovou cívku.

„Tak ji vyměňte. *Schnell! Vite! Bistro, bistro, job tvoju mat*,“ naléhal Steiner německy, francouzsky a vulgárně rusky.

Když bylo po všem, byli filmaři eskortováni do našeho tábora a donuceni nafilmovat ukořistěnou zbrusu novou sovětskou výzbroj a výstroj. Hrabě z CIA, Joe Starr a dva muži z *Gruppe Drei* mezitím shromažďovali důležité dokumenty.

Když měli všichni tuhle práci za sebou, posadili jsme vystrašený tým na kládu. Přitahovali pozornost mnoha zvědavců, včetně Američanů. Dívky nabídly Rusům čaj a cigarety, ale ti to všechno odmítli a dali přednost svým plným lahvám a tabáku.

Můj neformální pozdrav v ruštině je udivil ještě víc, avšak Jegorov a Rybakov mluvili dobře francouzsky, takže jsme neměli žádné problémy s dorozuměním. Naši nezvaní hosté byli očividně šokováni tím, čeho se stali svědky, a naše černé vlajky s bílou lebkou a zkříženými hnáty samozřejmě nijak jejich rozpoložení nezlepšily. Sergej Jegorov se zdvořile zajímal, kdo jsme. Rusové se domnívali, že patříme k Cizinecké legii, dokud si Kornijenko pořádně neprohlédl naše insignie – *Todes-kommando Indochina* – a nevykřikl: „*German-skije!*“

Když jsem Jegorova informoval o našem současném zařazení, celá skupinka viditelně zbledla.

„Němečtí žoldáci ve službách Saigonu?“ mumlal Jegorov poněkud nejistým hlasem.

Napadlo mě, že tým Mosfilmu musel slyšet některé zvěsti o Komandu smrti a jeho nemilosrdných esesáckých marodérech; ve tvářích filmařů se zračil panický strach.

„Němci,“ huhňal nešťastně Kornijenko. „Zrovna tady!“

„*Da, tavarišč režisére*,“ potlačoval Schulze smích. „Němci tady,